

ká perspektiva, vnímání dějinnosti, nehotovosti církve i celého světa a jejich proměňování k finálnímu završení. Sice ústy vyznávají, že církev vede Duch svatý a dějiny lidstva má v rukou Bůh, ale fakticky se pro jistotu raději nepouštíme do žádných větších akcí a držíme si své zabydlené jistoty a příjmy z kapitálového majetku.

Již desetiletí trvající epidemie osamělosti,

beznaděje, ztráty smyslu, nihilismu, cynismu a povrchně ekonomistního pragmatismu sužuje západní společnost hůře než prodělaná pandemie. Tolik potřebným lékem nemůže být do sebe zahleděná náboženská organizace a už vůbec ne spojenectví s těmi politickými silami, které se otevřeně vysmívají hodnotám jako pravda a láska.

P. Tomáš Petráček (vyšlo v Hospodářských novinách)

AKTUÁLNÍ INFORMACE

POŽEHNÁNÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

Obnovený mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze bude požehnan o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie **v sobotu 15. srpna 2020.**

09.00 h – u mariánského sloupu se shromáždí orlové s prapory a ve stejnokrojích

10.00 h – slavná bohoslužba v chrámu Matky Boží před Týnem; oslavuje pražský arcibiskup a český primas Dominik kardinál Duka OP.

Očekává se, že se všichni účastníci slavnosti požehnání sloupu do chrámu nevejdou. Proto bude na Staroměstském náměstí velkoplošná obrazovka, kde bude možné bohoslužbu sledovat.

Po mši svaté vyjde průvod z kostela na Staroměstské náměstí k mariánskému sloupu, kde zazní projevy a kardinál Duka obnovený mariánský sloup požehná.

Děkujeme Pánu Bohu za tuto událost, důstojnou oslavu Matky Boží.

manželé Karmáškoví

SBÍRKA NA STŘECHU DĚKANSKÉHO KOSTELA

Jak jsme již informovali v zápisech z jednání farní rady, z důvodu havarijního stavu **střešní krytiny děkanského kostela** bude třeba její výměna. Není pochyb o tom, že bez kvalitní střechy je neprozíravé investovat co jakýchkoliv oprav uvnitř budovy. Proto má tato investice nejvyšší prioritu.

Naším cílem je pořídit takovou krytinu, která přežije několik generací. Volba tedy padla na **měď**. Celkové náklady jsou propočítány na **3 500 000 Kč**. Počítáme sice s tím, že velká část finančních prostředků půjde získat z různých dotačních titulů, nicméně určitá spoluúčast farnosti bude nezbytná.

Prosíme tedy farníky a příznivce děkanského kostela o finanční příspěvky na realizaci této akce. Do sbírky je možné přispět hotově či převodem na účet farnosti (č. ú. 1262303399/0800, označení platby „sbírka střecha“). Potvrzení o poskytnutí finančního daru (pro daňové účely) vystaví na požádání pan děkan.

Dále je možno na tento účel přispět do **sbírky při nedělní bohoslužbě každou první nedělí v měsíci**. Všem štědrým dárcům Pán Bůh zaplatí!

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 30. července 2020. Uzávěrka následujícího čísla: 13. srpna 2020. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 16 2. srpna 2020

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 3. 8. – 16. 8. 2020

3. 8. Po – – –

4. 8. Út *Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze*
KO 18.00 za ++ manžele Štrynclový

5. 8. St KA 08.00 za ++ manžele Hrdinovy

6. 8. Čt *Svátek Proměnění Páně*
KO 18.00 za † maminku

7. 8. Pá KO 18.00 za ctitele Božského Srdce Ježíšova

od 16.30 v KO svátost smíření

8. 8. So *Památka sv. Dominika, kněze*
DD 13.30 za farníky
KA 18.00 za † Františku Vojtěchovou

9. 8. Ne *19. neděle v mezidobí*
KO 08.30 za † Miluši Vrabcovou

10. 8. Po *Svátek sv. Vavřince, mučedníka*

11. 8. Út *Památka sv. Kláry, panny*
KO 18.00 za zdraví a Boží pomoc pro Marii

12. 8. St KA 08.00 za † Janu Bláhovou

13. 8. Čt KA 08.00 za † Mariána

14. 8. Pá *Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka*
KO 18.00 za † Jaroslava

15. 8. So *Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE*
KO 08.30 na úmysl
DD 13.30 za farníky
KA 18.00 za ++ Pavla a Františku

16. 8. Ne *20. neděle v mezidobí*
KO 08.30 za živé a ++ z rodů a duše v očistci
CH 15.00 na úmysl

KDE BYLA CÍRKEV V DOBĚ KRIZE?

Události okolo pandemie a jarní krize obnažily řadu trendů a procesů a některé z nich také vystupňovaly. Týká se to i oblasti církvi a náboženského života. Věřící historických církví už dvě století prožívají ambivalentní zkušenost. Společnost se stává stále více sekularizovanou ve smyslu úbytku prezentovaného křesťanství – tento proces sice započal v 18. století, ale na symbolické rovině se dovršuje v posledních desetiletích. Přitom se ale západní společnost v mnoha aspektech stává paradoxně více křesťanskou, i v porovnání s idealizovanými dobami novověku a středověku, ve smyslu hodnot, které se ve společnosti žijí jako samozřejmě přijímané.

Stále více věřících si trend zrychlujícího vyhasínání tradičního církevního křesťanství uvědomuje. Covidová krize tyto trendy zvýraznila a rozbila naivní představy o udržení nebo obnovení vlivu tradičních církví ve společnosti. Prakticky ve všech zemích byly potřeby církví jako institucí vyložene upozaděny, zapomeno se na ně, přitom je ministr zdravotnictví absolventem církevního gymnázia. Pro církve to může být moment uvědomění si reálného stavu věci, své skutečné váhy a vlivu, kruté ale potřebné vystřízlivění, burčující moment obrácení.

Německý teolog Günther Thomas konstatuje, že v krizi byly pro vládu hobbymarkety důležitější než kostely, celoevropsky církve nestály politikům ani vědcům za zmínku. Nemají se ale litovat a stavět do pozice obětí. Ve chvíli, kdy se vůči politické sféře profilují jako společensky významná a charitativně aktivní skupina jednáající jako morální agentura se svými mládežnickými a seniorskými organizacemi, pak mají svou společenskou hodnotu, ale nejsou nezastupitelné. Co mu od vedení místních církví scházelo především, bylo mluvení o Bohu jako jejich první úkol, a to i za cenu výsměchu nebo neúspěchu. Chybělo mu slovo naděje, která těší, osvobozuje a povzbuzuje. Chyběla odvážná, duchovně teologická orientace, kde by zaznělo, co nikdo jiný nemůže poskytnout: i my jako křesťané jsme zasaženi, ale nejsme Bohem opuštěni, proto

máme naději a důvěru. Ve snaze dosáhnout uznání svého významu se evropské církve staly bezvýznamnými. Což našlo i své symbolické vyjádření. Ve východním Německu jsou některé nevyužité kostely používány jako kolumbária.

V pandemii byly v Itálii i běžně využívané kostely použity jako márnice, což se jeví jako historicky nový fenomén. Jaký ještě drsnější budiček církve potřebují?

Může být jasnější impuls a apel na odklon od prostorového myšlení, radikálně rezignovat na snahu udržet a dobývat institucionální, společenský a politický prostor, zapomenout na sebezpotvrzování skrze majetek, politický vliv a vazby? Může existovat větší apel na to jít přímo k podstatě, k duchovnímu a náboženskému jádru poslání církve?

Výzkumník Mathias Horx označil virus za posla z budoucnosti apelujícího na změnu trendů. Naše civilizace se stala příliš zahuštěnou, žije překotně rychle, vyvíjí se přepáleným tempem. Je třeba, aby se společnost stala ohleduplnější, zodpovědnější, solidárnější a více vědomá vzájemné odkázanosti, potřebuje více radosti a skutečné mezilidské komunikace. Nic z problematických trendů se netýká tradičních církví, mají přesně opačné problémy, ale hodnoty, které Horx zmiňuje jako protilek na civilizační problémy, jsou bytostně křesťanskými hodnotami, a kdo jiný je má a může přinést než právě církve? Církve, které by je měly samozřejmě žít a vyzařovat místo nervózního, až neurotického zápasení o uznání své společenské a politické relevance.

Cestu ukázal papež František. Opakovaně oceňoval lékaře a zdravotnický personál, prodávачky, řidiče zásobování, projevoval solidaritu s nejpostiženějšími zeměmi a regiony. Upozornil, že je to důsledek našeho špatného chování vůči přírodě, protože ta na rozdíl od Boha a člověka nikdy neodpouští. Nepodlehli pokušení vysmívat se modernímu klanění vědě za to, že neví podstatné věci a není schopná nás ochránit. Naopak se vymezil proti těm, kdo to podá-

vali jako Boží trest, proti hlasatelům zkázy a paniky. V oblasti náboženského života jako dobrý hospodář vytahoval věci staré i nové a těšil slovy a skutky, symbolickými gesty. Papež udělil dvě mimořádná pozhánání, první uprostřed nejhlubší krize 16. března, které skvěle popsal Norbert Schmidt: „*Křehký starý muž stojí sám na pustém náměstí a našim pocitům propůjčuje výraz. Antický orientální příběh ze zapadlé římské provincie zrcadlí na plazmových obrazkách tíživou situaci zavirované pozdní digitální moderny... Proti beznaději všudypřítomné hrozby tu nestojí v bílém lékař, ale muž modlitby ztělesňující nejohroženější skupinu obyvatel, která vykazuje nejvyšší smrtelnost... Před fasádou chrámu, symbolu moci a vlivu katolické církve a papežství, tu osamělý papež bezprecedentně s nejvyšší pokorou mluví o milosti rozdávané zdarma všem bez rozdílu... Proti důsledkům globalizace tu jako jejich ztělesnění i protipól současně stojí římský pontifex – stavitel mostů. Starý stavitel mostů, který se v našem propojeném světě pokouší překlenout naši nemocnou osamělost.*“

Jaký kontrast obvykle přeplněného náměstí s vatikánskou gardou, karabiniéry, dechovkou a celým tím zbožným folklorem a proti tomu působivě prázdného náměstí při prostých žehnáních Městu a světu pouze se starobylými symboly křesťanské víry, starověkým mariánským obrazem a středověkým křížem, které pomáhaly obyvatelům Věčného města překonat morové rány přicházející v dávno minulých staletích. František dokázal jít k jádru křesťanské víry a srozumitelně předat základní poselství naděje opřené o historickou tradici církve, přinést uklidnění: Ano, je tu ničivá pandemie, ale máme s tím historickou zkušenost, umíme to překonat a uměli jsme to i v době, kdy jsme neměli takové prostředky. Nebojte se!

Žel během krize vidíme zcela jiný obraz v případě některých církevních představitelů. Místo přemýšlení o dopadech pandemie a hledání nových forem náboženského života, například se zkušeností domácích bohoslužeb, část české církve nadále podléhá pokušení stát

se vlivnou lobbistickou organizací, napojuje se na vládní kruhy a nadbíhá populistickým a konzervativním hnutím. Zvolení Hany Lipovské do Rady České televize oslavovali na sociálních sítích nejvíce Dominik Duka a představitelé SPD, Trikolory a komunistické strany. Nejenže jsou to spojení pro pražského arcibiskupa podivná a kompromitující, ale zároveň je zde vidět naprostá neúčinnost a marnost této strategie. Vždyť všechny tyto strany hlasovaly v Poslanecké sněmovně pro zdanění finančních náhrad církevních restitucí.

Podobně jako v 19. století se část české církve nechává využívat politickými silami pro hájení mocenského statu quo a k vedení kulturních válek. Nově zvolený předseda biskupské konference označí v „programovém rozhovoru“ v Konzervativních novinách za jeden z hlavních úkolů bránit se proti „zhoubným ideologiím“ ze Západu. Sama volba podobných médií jako privilegovaných komunikačních cest od části českých hierarchů místo obvyklých církevních a mainstreamových časopisů či televizí vypovídá o mnohém, podobně jako příklon mnoha konzervativních katolíků k hnutí Trikolóra, kteří se prezentují jako noví, ideologicky pevnější a hlavně bojovnější lidovci.

Historickým paradoxem je skutečnost, že tito konzervativní katolíci úporně brání svět, jehož vytvoření stejně tak úporně bránili v 19. století. Svět založený na individualistickém liberalismu, tržní výkonový svět založený na konkurenci a odstraňující všechny články mezi státem a občanem, národní státy, nacionalismus, všepohlcující ekonomické myšlení posedlé peněžně vyjadřitelným výkonem a efektivitou. To vše církevní představitelé historicky nedávno principiálně odmítali, nyní se naopak vymezují vůči těm, kdo chtějí tyto vzorce myšlení a jednání změnit.

Přimknutí se k moci na první pohled dává smysl. Zatímco pandemie odhalila naplno slabost církevního křesťanství, stát naopak jako instituce posílil a získal kredit oslabený neoliberalní kritikou posledních desetiletí. Pro církve je to ovšem slepá ulička, krok zpět. Velké části církevních představitelů chybí skutečná eschatologic-